

مناجات عارفان

علامه مجلسی در بحار فرموده که من این مناجات را یافتم مروی از حضرت علی بن الحسین علیه السلام در کتب بعضی اصحاب رضوان الله علیهم؛ مناجات دوازدهم: مناجات عارفان

إِلَهِي قَصْرَتِ الْأَلْسُنُ عَنْ بُلُوغِ ثَنَائِكَ كَمَا يَلِيْقُ بِجَلَالِكَ

خدای زبانها از ادای ثنایت آنچنان که شایسته عظمت توست کوتاه است،

وَعَجَزَتِ الْعُقُولُ عَنْ إِدْرَاكِ كُنْهِ جَمَالِكَ

و خردها از درک ژرفای جمالت ناتوان است،

وَأُحْسِرَتِ الْأَبْصَارُ دُونَ النَّظْرِ إِلَى سُبْحَاتِ وَجْهِكَ

و دیده ها از تماشای بزرگیهای ذاتت درمانده است،

وَلَمْ تَجْعَلْ لِلْخَلْقِ طَرِيقًا إِلَى مَعْرِفَتِكَ إِلَّا بِالْعَجْزِ عَنِ مَعْرِفَتِكَ

برای خلق راهی به سوی شناسایی ات جز ناتوانی از شناخت قرار ندادی،

إِلَهِي فَاجْعَلْنَا مِنَ الَّذِينَ تَرَسَّخَتْ [تَوَسَّخَتْ] أَشْجَارُ الشُّوقِ إِلَيْكَ فِي حَدَائِقِ صُدُورِهِمْ

خدایا ما را از کسانی قرار ده که شاخسارهای اشتیاق به سویت در بوستانهای سینه هایشان استوار و پابرجا شده است

وَأَخَذَتْ لَوْعَةً مَحَبَّتِكَ بِجَمَاعِ قُلُوبِهِمْ

و سوز عشقت در کانون دل‌هایشان برافروخته،

فَهُمْ إِلَى أَوْكَارِ الْأَفْكَارِ يَأْوُونَ وَفِي رِيَاضِ الْقُرْبِ وَالْمُكَاشَفَةِ يَرْتَعُونَ

از این روی به آشیانه اندیشه های ولا جای گیرند، و در گلستان قرب و مکاشفه ات می گردند،

وَمِنْ حِيَاضِ الْمَجَبَّةِ بِكَاسِ الْمَلَاظِفَةِ يَكْرَعُونَ،

و از حوضهای محبتت با جام ملاطفت می نوشند

وَسَرَائِعِ الْمَصَافَةِ يَرْدُونَ قَدْ كَشِفَ الْعِطَاءُ عَنْ أَبْصَارِهِمْ

و در کنار نهرهای صفا وارد می شوند، درحالی که پرده از دیدگان‌شان برداشته شده،

وَأُنْجَلَتْ ظُلْمَةُ الرَّيْبِ عَنْ عَقَائِدِهِمْ وَضَمَائِرِهِمْ

و تاریکی دودلی از باورها و ضمائرشان زدوده گشته،

وَأَنْتَفَتْ مُحَالَجَةُ الشَّكِّ عَنْ قُلُوبِهِمْ وَسَرَائِرِهِمْ

و خلجان شک از دلها و باطنشان بیرون رفته،

وَأُشْرِحَتْ بِتَحْقِيقِ الْمَعْرِفَةِ صُدُورُهُمْ

و سینه هایشان با تحقق معرفت گشوده شده،

وَعَلَتْ لِسَبْقِ السَّعَادَةِ فِي الزَّهَادَةِ هِمَمُهُمْ وَعَذَبَ فِي مَعِينِ الْمُعَامَلَةِ شَرُّهُمْ

و همتشان برای پیشی گرفتن در میدان خوشبختی بر اثر زهد بلندی گرفته، و نوشیدنشان در چشمه زلال کردار گوارا شده،

وَطَابَ فِي مَجْلِسِ الْأُنْسِ سِرُّهُمْ وَأَمِنَ فِي مَوْطِنِ الْخُفَاةِ سِرُّهُمْ

و باطنشان در مجلس انس پاکیزه گشته، و راهشان در جای ترسناک ایمنی یافته،

وَاطْمَأْنَنْتُ بِالرُّجُوعِ إِلَى رَبِّ الْأَرْبَابِ أَنْفُسُهُمْ،

و جانشان با رجوع به رب الارباب اطمینان یافته،

وَتَيَقَّنَتْ بِالْفَوْزِ وَالْفَلَاحِ أَرْوَاحُهُمْ وَقَرَّتْ بِالنَّظْرِ إِلَى مَحْبُوبِهِمْ أَعْيُنُهُمْ

و ارواحشان به نیکبختی و رستگاری یقین یافته، و دردگانشان با نظر به محبوبشان روشنی گرفته،

وَاسْتَقَرَّ بِإِدْرَاكِ السُّؤْلِ وَنَيْلِ الْمَأْمُولِ قَرَارُهُمْ

و آرامششان با دریافت خواهش و رسیدن به آرزو استقرار یافته،

وَرَبِحَتْ فِي بَيْعِ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ تِجَارَتُهُمْ

و تجارتشان در فروش دنیا به آخرت سودبخش بوده،

إِلَهِي مَا أَلَدَّ خَوَاطِرَ الْإِلْهَامِ بِذِكْرِكَ عَلَى الْقُلُوبِ

خدایا چه لذتبخش است در دلها خاطرات الهام گرفته از یادت،

وَمَا أَحْلَى الْمَسِيرِ إِلَيْكَ بِالْأَوْهَامِ فِي مَسَالِكِ الْغُيُوبِ

و چقدر شیرین است پویش به سوی تو با مرکب اندیشه ها در راههای غیب،

وَمَا أَطْيَبَ طَعْمَ حُبِّكَ وَمَا أَعْدَبَ شَرِبَ قُرْبِكَ

و طعم عشقت چه خوش، و شربت مقام قربت چقدر گوارا است،

فَاعِدْنَا مِنْ طَرْدِكَ وَإِبْعَادِكَ وَاجْعَلْنَا مِنْ أَحْصِ عَارِفِيكَ وَأَصْلِحْ عِبَادِكَ

پس ما را از راندن و دور کردن پناه ده، و از خاص ترین عارفانت و شایسته ترین بندگانت

وَأَصْدَقِ طَائِعِيكَ وَأَخْلَصِ عِبَادِكَ يَا عَظِيمُ يَا جَلِيلُ

و راستگوترین فرمانبرانت و خالص ترین پرستندگان قرار داده، ای بزرگ، ای باشکوه،

يَا كَرِيمُ يَا مُنِيلُ بِرَحْمَتِكَ وَمِنْكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

ای گرامی، ای بخشنده، به مهربانی ات ای مهربان ترین مهربانان.